

Με αφορμή το πρόσφατο τροχαίο ατύχημα, όπου ενεπλάκη μεσήλικη οδηγός και ζεύγος ηλικιωμένων αναβατών, ακολουθούν κάποιες απόψεις για αυτόν το ακήρυχτο πόλεμο που μαινεται αρκετές δεκαετίες στις δοξασμένους ασφάλτους της αιωνίας πατρίδος μας. Εννοείται πως το περιστατικό θα είχε μείνει αθέατο αν δεν είχε εμπλακεί ο τέως σύζυγος της μεσήλικης οδηγού, λαμπρός λειτουργός της νομικής επιστήμης και λαμπρότερος showman.

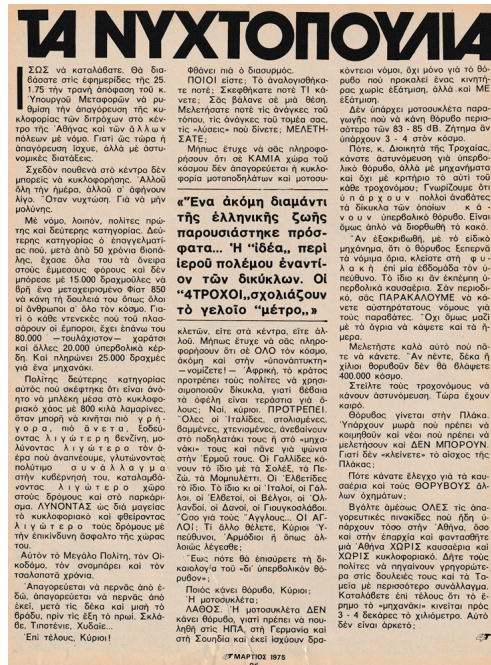
Επίσης εννοείται πως, το τι ακριβώς συνέβη το γνωρίζουν μόνον οι εμπλεκόμενοι οι οποίοι ασφαλώς το ερμηνεύουν ο καθείς με τον δικό του τρόπο. Η δικαιοσύνη οφείλει να αποδοθεί, πράγμα πολύ δύσκολο διότι αφενός δεν υπάρχουν ισχυρά δεδομένα, αφετέρου η μια πλευρά έχει το πλεονέκτημα. Σε κάποιο άλλο σύμπαν δεν είναι βέβαιο ότι θα ήταν πλεονέκτημα η πληθωρική παρουσία του συνηγόρου, ο οποίος λίγες μόνον ώρες πριν το τροχαίο πλακωνόταν, αυτή είναι η έκφραση πλακωνόταν και όχι διαφωνούσε ή φιλονικούσε, με διαιτητή της Γ' Εθνικής κατηγορίας ποδοσφαίρου.

Αυτά, τα ολίγα, περί του συμβάντος, πάμε και στις απόψεις.

Θα ξεκινήσουμε από κάτι ξεχασμένο. Τον νόμο της Ελληνικής Δημοκρατίας που ήθελε απαγορεύσει την κυκλοφορία δικύκλων στο κέντρο της Αθήνας τις νυκτερινές ώρες. Βρισκόμαστε στους πρώτους μήνες της μεταπολίτευσης και ο υπουργός Συγκοινωνιών φέρνει στις 25 Ιανουαρίου του '75 το σχετικό νομοσχέδιο.

Λίγες εβδομάδες αργότερα στο τεύχος νο. 54 (Μάρτιος '75) του περιοδικού 4Τροχοί εμφανίζεται ανυπόγραφο άρθρο, προφανώς συντεταγμένο από τον εκδότη και πρώτο βιολι

της επιχείρησης, που κινείται στο γνωστό μοτίβο, με θερμό και λάβρο τρόπο ανάμεσα σε ένα έντονα καταγγελτικό, αν όχι προσβλητικό λόγο και στο παρακάλλι. Επί της ουσίας μας λέει σωστά πράγματα με λάθος τρόπο. Ιδού:

Υπήρξε εποχή, στοιχεία της συναντάμε ακόμα, όπου ο δικυκλιστής ήταν κάτι ανάμεσα σε περιθωριακό και αλήτη. Αργότερα, κάποιες βιντεοταινίες της δεκαετίας του '80 συνέτειναν με κάτι που θεωρείτο χιούμορ, σε αυτή τη λογική. Σαφές επίσης πως η λαϊκότερη καταγωγή των αναβατών γρατζουνούσε την στιλπνότητα, υποκριτική ή μη, των όποιων εκπροσώπων της αστικής τάξης, είτε οδηγούσαν, είτε όχι.

Αν σε αυτή την συνθήκη προστεθεί η επικινδυνότητα, το πλήθος των νέων ανθρώπων που εγκατέλειψαν τα εγκόσμια πάνω σε σέλα δίτροχου, το ακόμα μεγαλύτερο σύνολο αναβατών που τραυματίστηκε, διότι είναι αδύνατον να εντοπιστεί χρόνιος αναβάτης χωρίς πτώση, γίνεται αντιληπτό γιατί τα μηχανάκια αποτέλεσαν στη συνείδηση του πατέρα, της μάνας, κάτι απευκταίο αν όχι διαβολικό. Εξ ου και το περιγραφικό επίθετο «σκοτώστρα».

Είναι μια στενή άποψη. Σε κάποια σημεία της δομημένη, αλλά στενή. Η άλλη, η όχι απαραίτητα αντίθετη άποψη αναφέρει ότι αν δεν εξερευνήσεις τον κόσμο, ειδικά τον

Ελληνικό πάνω σε δυο ρόδες, στραβός θα πας στον Άδη. Τζάμπα το νόμισμα κάτω από τη γλώσσα σου, για να σε περάσει ο βαρκάρης στον Αχέροντα.

Είτε προσπαθώντας να αποφύγεις την επερχόμενη καταιγίδα, της οποίας οι κεραυνοί χαράσσουν το σκουρόχρωμο ουρανό του Πωγωνίου,

είτε κάτω από επιβλητικό 2520 του Γράμμου όπου και το κατακαλόκαιρο θα στεφανώσουν τα νέφη,

είτε με φόντο την γαλανόλευκη πάνω στο Μπούρτζι, η μοτοσυκλέτα αποτελεί τη χρυσά βίζα για τη γνωριμία της πατρίδας. Έστω, ότι έχει απομείνει από αυτή.

Σε προσωπικό επίπεδο είμαι πολύ έτοιμος να αποδεχτώ τον κρίσιμα αρνητικό ρόλο που δημιουργεί μερίδα αναβατών. Δεν είναι αποδεκτό σε μια κοινωνία που, τουλάχιστον σε μεγάλες πόλεις, έχει ήδη απολέσει μεγάλο τμήμα της ευγένειας, έχει αναπτύξει επιθετικότητα και συμπεριφέρεται συγκρουσιακά να υποφέρει καθημερινά και από τους στεντόρειους ήχους δικύκλων. Δεν είναι αποδεκτό ο αναβάτης να περνά πρώτος στο φανάρι και να ξεχνιέται στο πράσινο μπλοκάροντας τους πίσω του. Δεν είναι επίσης αποδεκτό να γεμίζει τα κρεβάτια των Μ.Ε.Θ. επειδή κυκλοφορεί χωρίς κράνος. Δεν είναι τέλος αποδεκτό να πιστεύει ότι είναι μετεμψύχωση του Barry Sheen, γλύφοντας με τα γόνατά του τα φτερά των αυτομόμπιλε στις σφήνες του.

Στην άλλη γωνία του ασφάλτινου ρίνγκ είναι οι χειριστές αυτοκινήτων. Παπούδια με ελάχιστα αντανakλαστικά, δεσποινίδαι στην κορφή της αφέλειας που δυσκολεύονται να αφήσουν το κινητό εν ώρα οδήγησης, κυρίαι με αδυναμία υπολογισμού των χώρων, γυμνασμένα στους μυς παλικάρια που θαρρούν ότι οι δρόμοι είναι περιουσιακά τους στοιχεία, ημιεπιτυχημένοι αλαζόνες θωρακισμένοι πίσω από τους αερόσακους των SUV, και ασφαλώς οι στόλοι των κρατικών πομπών και των λοιπών φυλασσομένων πολιτών με τις ένοπλες συνοδείες τους που κυκλοφορούν πάνω σε δικούς τους κανόνες.

Ούτως εχόντων των πραγμάτων, απαιτείται πολύ αισιοδοξία προκειμένου να πεισθείς ότι όλα αυτά μπορούν να διορθωθούν. Πίσω από το βολάν είναι πιο δύσκολο να είσαι ευπρεπής από το να είσαι κανίβαλος. Είναι και οι συνθήκες που δεν βολεύουν. Όταν όλα είναι πηγμένα θα κάνεις την ταρζανιά, θα πας απέξω να περάσεις στο φανάρι για αριστερά τρώγοντας τη σειρά κάποιου δύστυχου. Ο οποίος δύστυχος, επειδή θα νιώσει εσασεί αυτοϊκανοποιούμενος κάποια στιγμή θα κάνει το ίδιο και ο φαύλος κύκλος θα μεγαλώνει.

Είναι σαφές ότι κυκλοφοριακά δεν έχουμε παιδεία. Ότι αποκτήσαμε τετράτροχα χωρίς να αποκτήσουμε κυκλοφοριακή κουλτούρα. Προφανώς όχι όλοι. Αλλά δεν χρειάζονται πολλοί για να γίνουμε ζούγκλα. Συνεπώς, για να έχουμε λιγότερα περιστατικά βίας και

αντιπαλότητας, διότι δεν έχουν όλα την προβολή, την πλάκα και την καζούρα των μέσων δικτύωσης του περιστατικού που προαναφέρθηκε, απαιτείται κάποιο μέτρο.

Απευθύνομαι κυρίως προς τους αναβάτες διότι αυτοί είναι η ευάλωτη πλευρά στους δρόμους. Κανείς δίτροχος δεν επικράτησε στη σύγκρουσή με ενάμιση τόνο εποχούμενης λαμαρινόμαζας.

Δεν χρειάζεται οτιδήποτε μπορεί να προκαλέσει ή να φοβίσει. Συγκεκριμένα: Μην θορυβείς, τάπωσε το ρημάδι, ή έστω κυκλοφόρα με μια πάνω, μην το σκας, χαμήλωσε τα dB

. Μην κάνεις μαγκιές στα πεζοδρόμια, υπάρχουν γέροντες και μωρά. Μην σκας σουζιδια φόρα παρτίδα, όσοι λιγότεροι τα βλέπουν τόσο καλύτερα.

Μην τρομοκρατείς μην ενοχλείς γενικώς, ειδικά τώρα, μετά την πανδημία, όπου όλοι παραγγέλνουν από όλους και τα παπάκια που εξυπηρετούν αυτή τη μόδα δρουν κάπως αυτόνομα, για να τεθεί διακριτικά.

Επί της ουσίας όλα αυτά ακόμα και αν συμβούν μαζικά, λίγο θα βελτιώσουν τις σχέσεις με τους οδηγούς των τετράτροχων, οι οποίοι είναι πολλοί περισσότεροι, καταλαμβάνουν απείρως μεγαλύτερους χώρους, εκπέμπουν εκθετικά περισσότερα καυσαέρια, προκαλούν την κυκλοφοριακή ασφυξία.

Απαισιόδοξο ακούγεται, αλλά πως θα μπορούσε να ακουστεί διαφορετικά πάνω στις ράγες μιας κοινωνίας που, γίνεται ολοένα πιο βίαιη, που αδειάζει από καλοσύνη, γεμίζει από χαλασμένο εγωισμό, προσηλώνεται σε πρωινάδικα και καταπίνει ότι επισήμως της λένε.

Για το τέλος, κάτι που επεξηγεί τη διαφαινόμενη ροπή και δικαιολογεί την θερμή μου αγάπη προς τα δίτροχα, παρά τα όσα έχουν συμβεί.

Βρισκόμαστε περίπου στο μισό της απόστασης από την Ακρόπολη των Αθηνών στην Ελευσίνα. Με φόντο το ιερό τέμενος του ναού της Αφροδίτης πάνω στην Ιερά οδό, όπου στις λαξευμένες πάνω στο βράχο εσοχές, οι πιστοί άφηναν τα αναθήματά τους, ποζάρει το σεπτό κορίτσι λίγο πριν κλείσει τα 18 της χρόνια. Είναι Αύγουστος του 1952. Δίπλα της η Matchless με τα τρία τριάρια, την ώρα που ο συνοδός της κάνει το κλικ.

ίχα ακούσει δυο - τρεις φορές την ιστορία για αυτό το δίκυκλο. Αφού επέζησε του Εμφυλίου, ο πατέρας μου, συμμαζέψε όπως - όπως εκείνη τη Mathless με το υλικό που είχαν αφήσει οι Βρετανοί στο Χασάνι μετά την απελευθέρωση. Κάπως έτσι αυτός, η μέλλουσα, πριν την αποκαταστήσει -κατά τα ειωθότα της εποχής- μήτηρ μου και το βρετανικό δίκυκλο συνθέτουν τούτη την εικόνα.

Εβδομήντα και χρόνια αργότερα αυτό που μας μένει από την Ελευσίνα, είναι ο «Εφιάλτης της Περσεφόνης» του Γκάτσου, και αυτό που περισσεύει από το Χασάνι είναι η μετονομασία του σε Ελληνικό, σκόρπιες εικόνες, συνήθως μαυρόασπρες από μια ήπια, γλυκιά εποχή με τα φτερά της Ολυμπιακής. Αυτά για τότε, διότι το σήμερα οδεύει ολοταχώς στο νεοπλουτίστικο ουρανοξυστικό κιτς των ανά των κόσμων Ντουμπάι.

